

ΑΡΓΥΡΩ ΠΙΠΙΝΗ

Η Αηίκη στην πόλη

ΑΦΗΓΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΡΓΥΡΩ ΠΙΠΙΝΗ

Η ΑΛΙΚΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Αφήγημα σε 12 κεφάλαια

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Αργυρώ Πιπίνη, *Η Αλίκη στην πόλη*

Διορθώσεις: Ελίνα Πάντου-Κίκκου

Εικονογράφηση εξωφύλλου:

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © για την εικονογράφηση του εξωφύλλου:

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Αργυρώ Πιπίνη, 2014

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2014

ΚΕΤ 9378 ΚΕΠ 000/14

ISBN 978-960-16-5927-5

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΙΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΥΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Υπάρχει ένας άλλος κόσμος,
αλλά είναι μέσα σ' αυτόν εδώ.
Πολ Ελνάρ

*If I can stop one Heart from breaking
I shall not live in vain
If I can ease one Life the Aching
Or cool one Pain
I shall not live in vain.
Έμλυ Ντίκινσον*

Ο τίτλος του αφηγήματος αποτελεί αναφορά στον τίτλο της ασπρόμαυρης ταινίας του Βιμ Βέντερς «Η Αλίκη στις πόλεις» (1974).

Η συγγραφή του παρόντος διβλίου πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου της Γαλλίας (CNL) και του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου της Ελλάδας (ΕΚΕΒΙ) στο πλαίσιο του γαλλοελληνικού προγράμματος στήριξης συγγραφέων, μεταφραστών και εκδοτών (2011-2013).

Νωρίτερα είχε βρέξει. Οι δρόμοι γλιστρούσαν. Τα φύλλα των δέντρων στη λεωφόρο έλαμπαν. Τέρμα οι χαρές. Τέλος οι γιορτές. Όχι άλλα Χριστούγεννα.

Περπατούσε γρήγορα με σηκωμένο τον γιακά του παλτού της. Χέρια γροθιές στις τσέπες. Κρύο τσουχτερό. Ουρανός μουντός και εχθρικός. Το σακίδιο στην πλάτη τη βάραινε. Σε καμιά εκατοστή μέτρα βρισκόταν ο σταθμός του τρένου. Είχε κόψει δρόμο από το παρκάκι για να φτάσει πιο γρήγορα. Μπήκε στον πεζόδρομο. Δεν είδε κόσμο – ελάχιστοι περαστικοί. Η αποδάθρα εντελώς άδεια. Εδώ δεν έκανε τόσο κρύο. Ήθελε να 'ρθει γρήγορα το τρένο. Η Αλίκη λαχταρούσε να χωθεί σ' ένα ζεστό βαγόνι. Και να αποκοιμηθεί.

*

Το χρώμα μυρίζει. Απ' τη βροχή. Κρύο. Παντού κρύο. *Back to black*. Στα χέρια της το υγρό του τρίχωμα. Στ' αυτιά της το σφύριγμα της ανάσας του, ο χτύπος της καρδιάς του.

Τα πίσω του πόδια. Που τινάζονται. Άδικα. Όλα άδικα. Κάθεται σ' έναν πάγκο. Σώμα βαρύ. Χέρια που τρέμουν. Τρέμει ολόκληρη. Τα φώτα του σταθμού την τυφλώνουν. Θα κλείσει τα μάτια της και θα δει μπροστά της άλλα πράγματα. Όμορφα πράγματα. Θα σθήσει απ' το μυαλό της τον θάνατο. Τώρα. Αμέσως. Θα τα ξεχάσει όλα. Μάτια υγρά, στόμα ανοιχτό, δέρμα μουσκεμένο. Καθοίγια. Δεν τους καίγεται καρφί. Όλα για την πάρτη τους. Είμαστε μόνοι. Ολομόναχοι. Οπαδοί σε ένα κίνημα σιωπής. Αποχαυνωμένοι. Ασάλευτοι. Αβοήθητοι. Αμέτοχοι. Ανυπεράσπιστοι. Λέξεις από γράμμα α. Βία, βουή, βάσανο, δάρος, δοήθεια – από β. Γαμώτο. Γκρίνια. Γδάρσιμο. Γηρατειά. Λέξεις από γράμμα γ. Λέξεις από δ: δειλός, Δεκέμβριος, δυστυχία. Όλα μπερδεύονται στο μυαλό της. SILENCE.

«I walk a lonely road
The only one that I have ever known
Don't know where it goes
But it's home to me and I walk alone».

Μια μέρα μακριά απ' το σπίτι. Το 'χε σκάσει την Πέμπτη το απόγευμα. Τους είχε παρατήσει. Τέλος το σπίτι-σχολείο-φροντιστήριο-ιδιαιτέρα. Την είχε κοπανήσει. Ήταν κουρασμένη. Νύσταζε και τα λεφτά της τέλειωναν. Δεν άντεχε άλλο. Δεν την πάλευε τη μάνα της. Τη μισούσε. Ναι, τη μισούσε. Όλο νεύρα, κι άλλα νεύρα κι απαιτήσεις. Κι απέναντι στον πατέρα της κι απέναντι στην ίδια. Τα γνωστά:

— Τι θαθμοί είναι αυτοί; Να διορθωθούν το επόμενο τρίμηνο. Να τσακιστείς και να διαβάσεις, μ' ακούς; Τέρμα οι δόλτες και η τέχνη γιατί... δεν ξέρω. Άδικα σκοτώνομαι σε δύο δουλειές;

Ναι, ρε, άδικα. Για μένα το κάνεις; Για την πάρτη σου το κάνεις. Όλα για την πάρτη σου.

Τι να τους πει; Το σχολείο το 'χε χεσμένο. Τα μαθήματα τα 'χε βαρεθεί. Φοδόταν. Το μέλλον. Φοδόταν. Αυτή ήθελε αέρα. Να μεγαλώσει, να ταξιδέψει, να ζωγραφίσει, να ερωτευτεί, να ονειρευτεί, να ζήσει.

*

Πρώτα ο καθγάς για τα φράγκα την Τρίτη.

— Σταμάτα να τσιρίζεις. Μην τσιρίζεις, παιδί μου.

— Μιλάω, δεν τσιρίζω. Εσύ τσιρίζεις. Όταν σου λέω όσα δε θες ν' ακούς, μου λες να βγάλω τον σκασμό.

— Κομμένη η έξοδος το Σάββατο. Και δεν πρόκειται να πάρεις φράγκο.

— Σκασίλα μου. Είκοσι ευρώ. Σιγά τα λεφτά. Χέστηγα. Και τώρα τσιρίζω. Μ' ακούς;

— Άλλα παιδιά δεν παίρνουν ούτε είκοσι.

— Άλλα παιδιά παίρνουν και πενήντα.

— Πού ξεις; Σε καμιά ταινία νομίζεις πως παίζεις;

— Μακάρι να 'παιζα σε ταινία. Θα 'χα όποια μάνα ήθελα και καλοχτενισμένα μαλλιά.

— Παιδί μου, ο κόσμος δεν είναι ταινία. Ο κόσμος είναι σκληρός.

— Τον μισώ τον κόσμο αν είναι έτσι.

— Εμείς κάνουμε τα πάντα για σένα. Κι εσύ...

— Εμείς; Μη λες εμείς. Ο μπαμπάς δε μου μιλάει έτσι, δε με φτύνει. Καταλαβαίνει... τι θέλω.

— Τα ίδια μυαλά με σένα κουβαλάει κι αυτός. Ταινίες, ποιήματα και ζωγραφιές. Άκου καταλαβαίνει!

— Τι γίνεται εδώ;

Πότε μπήκε ο πατέρας της; Ούτε που το κατάλαβε.

— Μωρέ, άντε στο...

— Αλίκη, κόφ' το. Αμέσως· ο πατέρας της.

— Είναι άδικο, γαμώτο. Είμαι δεκάξι.

- Είσαι μόνο δεκάξι. Και μη μου γυρίζεις την πλάτη όταν σου μιλάω. Πού πας, παιδί μου;
- Σταμάτα, Χρυσούλα· ο πατέρας της.
- Μακριά. Να μη σε βλέπω, να μη σ' ακούω.

*Μισώ τα χρόνια που έρχονται
γεμάτα προσβολές,
καρδιές ερμητικά κλειστές.
Λάβα και λίβας και λίγο.
Πιο λίγο κι από λίγο.
Φύλακες στα σύνορα,
στις φυλακές τα όνειρα.*

Ο Αργυρίου μου 'χε δάλει τον μεγαλύτερο θαθμό. Και αυτό πέρυσι. Και διάβασε το ποίημα στην τάξη. Μόνο τη δική μου εργασία διάβασε. Και η μάνα μου... δε χάρηκε καθόλου. Γαμώτο. Η μάνα μου που 'ναι πάντα σωστή. Το πολιτικόμουτρο. Η μάνα μου που νομίζει πως όλες οι δυστυχίες έχουν πέσει πάνω της. Γαμώτο. Η μάνα μου που δεν μπορεί να δει λίγο πιο πέρα, γαμώτο, που δεν έμαθε ότι ζωή δεν είναι μόνο επιδίωξη.

*

Βρόντηξε πόρτες, πέταξε πράγματα, ούρλιαξε. Δεν ήξερε τι άλλο να κάνει. Αυτοί δεν πρόκειται να καταλάβουν. Τίποτα. Έχει έναν κόμπο στον λαιμό. Μακάρι να 'κλαιγε και να ξαλάφρωνε. Αλλά τα δάκρυα δεν έρχονται.

Κάθεται στον υπολογιστή ν' ακούσει ένα τραγούδι.

Και βλέπει ένα δίντεο. Με τον ήχο κλειστό. Κάποιοι άνθρωποι σε κάποιο μέρος κάπου μακριά τρέχουν. Κρατώντας μπόγους με τα υπάρχοντά τους. Τρέχουν για να ξεφύγουν. Σκόνη, ερείπια, εκρήξεις. Και μετά σκοντάφτουν και πέφτουν. Κάποιοι κλαίνε. Η κάμερα δείχνει ένα αγόρι που κρατάει το γόνατό του. Αίμα; Το αγόρι κλαίει και η οθόνη μουςκεύει από τα δάκρυα. Ένας άντρας πλησιάζει, σηκώνει το αγόρι στην αγκαλιά του κι αρχίζει να τρέχει. Πρόσωπο σαν μάσκα. Ουρλιάζει και κλαίει. Κλαίει και η Αλίκη. Βουβά και ήσυχα. *Stronger than me.*